

Историята на рибаря.

(Фантастична арабска приказка — за дѣца и юноши).

Единъ бѣденъ рибаръ, който имаше да се грижи за прѣхраната на своето много-члено семейство, трѣгна една сутрина още рано-рано, въ тъмно, да похвърля мрѣжитѣ, давно улови нѣщичко. Три пѣти ги той прибира на брѣга, ала и третѣ пѣти не намѣри въ тѣхъ друго освѣнъ единъ магарешки скелетъ, една кошница, пълна съ пѣсѣкъ и тиня, и най-сетнѣ — камъни, черупки и нечистотии.

Неможе да се изкаже колко голѣмо бѣ

неговото отчаяние: малко остана да изгуби ума си. Ала той видѣ, че слънцето изгрѣваше вече, и, като добъръ муслюманинъ, не забрави да си каже молитвата, къмъ края на която прибави слѣдните думи: „Господи, ти знаешъ, че азъ хвърлямъ мрѣжитѣ си само четире пѣти прѣзъ деня. Азъ ги вече хвърлихъ три пѣти, безъ да извлѣка ни най-малка полза отъ труда си. Остава ми още единъ пѣтъ да хвърля; моля те, Господи, направѣ морето милостиво къмъ мене, както нѣкога го направи за Моисей.“

Като свърши тая молитва, рибарѣтъ хвърли мрѣжитѣ за четвърти пѣтъ. Когато помисли, че трѣбва да има уловена риба, той ги дръпна и извлѣче на брѣга, както по-рано, съ голѣма мъжа. Ала пакъ нѣмаше въ тѣхъ риба; но намѣри една ваза (сѣждъ) отъ жълта мѣдъ (пиринчъ), която, споредъ тежината, изглеждаше да съдържа нѣщо въ себе си, толкова повече, че бѣше запечатана

съ оловенъ печатъ, по който личеа нѣкакви знаци. Това зарадва рибаря. „Ще продамъ вазата на лѣяра, рече си той, и съ паритѣ, които ще зема, ще купя една крина жито.“

Той разгледа внимателно вазата отвсѣкждѣ, поразгърси я, за да види да ли това, което е вътрѣ, не ще задрѣнка. Ала не се чу никакъвъ шумъ, и поради това той помисли, че тука ще има нѣщо скъпоцѣнно. Тѣй му се струваше, особно като разгледа печата отгорѣ. Недочака много, а изеднѣжъ извади ножа си, разчепка отвора, отпуши го и го наведе къмъ земята, ала нищо не падна отъ вазата, а това го зачуди прѣмно. Остави слѣдъ това вазата настрана и зѣ да я разглежда отсамъ отатѣкъ внимателно и да се чуди съ нея. Ала гледайки тѣй, изеднѣжъ отъ отвора на вазата почна да излиза единъ гъстъ димъ, който го принуди да се отдрѣпне малко назадъ. Тоя димъ се издигна до облацитѣ, и, като се разнесе надъ морето и брѣга, образува нѣщо като гъста мъгла: зрѣлище, което, всѣки се сѣща, изпълни рибаря съ ужасъ и прѣголѣмо очудване. Когато всичкиятъ димъ излѣзе отъ вазата, той пакъ се събра и отъ него стана една великанска фигура, единъ духъ, който бѣ два пѣти по-голѣмъ отъ най-голѣмия отъ всичкитѣ гиганти. Като видѣ образа на това безкрайно голѣмо чудовище, рибарѣтъ поиска да избѣга, ала отъ страхъ и смущение краката му се схванаха и той не можѣ да се помръдне отъ мѣстото си.

„Соломоне¹⁾, извика най-първо духѣтъ, Соломоне, великий Божий пророче, прости ме, прости ме! Никога вече нѣма да се възпротивя на волята ти. Ще слушамъ всичкитѣ ти заповѣди!“

Щомъ чу тия думи на духа, рибарѣтъ се ободри, посѣвзе се малко и му отговори: „Великий душе, какво говоришъ? Има вече

¹⁾ Споредъ вѣрванията на мухамеданитѣ, Соломонъ е билъ надаренъ отъ Бога съ силата да прави чудеса; той могълъ да заповѣдва единъ видъ на природнитѣ прѣдмети.